

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3841/2024
20.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојице из ..., чији је заједнички пуномоћник Владимир Чолић, адвокат из ..., против туженог „Grawe neživотно осигурање“ ад Подгорица, чији је пуномоћник Катарина Милосављевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца АА изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5381/23 од 01.11.2023. године, у седници одржаној 20.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ решење Апелационог суда у Београду Гж 5381/23 од 01.11.2023. године и решење Вишег суда у Београду П 2559/22 од 06.03.2023. године у ставу првом изреке и предмет **враћа** првостепеном суду на даље поступање.

Образложење

Виши суд у Београду донео је решење П 2559/22 од 06.03.2023. године, којим се у ставу првом изреке огласио апсолутно ненадлежним за поступање у погледу тужбеног захтева за накнаду материјалне штете, укинуо спроведене радње и тужбу у том делу одбацио, а ставом другим изреке одбио приговор ненадлежности истакнут од стране туженог 25.02.2020. године у делу тужбеног захтева за накнаду нематеријалне штете.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж 5381/23 од 01.11.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужилаца и наведено решење првостепеног суда је потврђено у ставу првом изреке.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац АА је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је утврдио да је ревизија дозвољена на основу члана 420. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23), па је испитао побијано решење у смислу члана 408. у вези члана 420. став 6. истог закона и нашао да је ревизија тужиоца основана.

Према стању у списима, тужбом поднетом Вишем суду у Београду ради накнаде штете поводом штетног догађаја који се догодио у Републици Црној Гори, против туженог осигуравајућег друштва код којег је било осигурано путничко возило које је учествовало у саобраћајном удесу, постављен је тужбени захтев тужиоца АА за накнаду нематеријалне штете и материјалне штете и захтев тужиоца ББ за накнаду материјалне штете. Обојица тужилаца су држављани Републике Србије, са пријављеним пребивалиштем у Београду. Тужено осигуравајуће друштво седиште има у Републици Црној Гори. У датом одговору на тужбу (поднесак туженог од 25.02.2020. године), тужени је оспорио обим и висину штете и истакао допринос настанку штете и нематеријалне и материјалне првотужиоца АА. Уз такво изјашњење, тужени је навео и да је Виши суд у Београду опште месно ненадлежан за део тужбеног захтева који се односи на накнаду материјалне штете.

Непобијаним правноснажним решењем Вишег суда у Београду одбијен је приговор ненадлежности за суђење о захтеву за накнаду нематеријалне штете (захтеву тужиоца АА). За суђење о тужбеном захтеву за накнаду материјалне штете из истог штетног догађаја, истим решењем суд се огласио апсолутно ненадлежним и тужбу у том делу одбацио, а то решење другостепени суд је потврдио овде побијаном одлуком.

По налажењу првостепеног суда тужени није оспорио надлежност за суђење о захтеву за накнаду нематеријалне штете и упустио се у распрвљање о том захтеву, а у погледу захтева за накнаду материјалне штете надлежност је оспорио у датом одговору на тужбу, па како не постоји сагласност туженог одлучио је о апсолутној ненадлежности домаћег суда и тужбу одбацио у делу о накнади материјалне штете, позивом на одредабе члана 16. ЗПП и чланова 46, 50-52. и 53. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља. Истог је становишта био и другостепени суд, образлажући да се ради о спору о вануговорној одговорности за штету против осигуравајућег друштва из члана 53. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, и да услова нема за заснивање надлежности домаћег суда у складу са чланом 50. наведеног закона јер тужени као страном правно лице које нема седиште у Републици Србији није дао пристанак да о накнади материјалне штете суди домаћи суд.

По оцени Врховног суда, основано се ревизијом тужиоца указује да се тужени наводима изнетим у одговору на тужбу упустио у расправљање о захтевима стављеним у поступку, прихватио надлежност суда Републике Србије, а да је суд одбио да одлучује о захтеву за који је надлежан, те да је учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, а на коју повреду ревизијски суд пази и по службеној дужности.

У спору о вануговорној одговорности за штету, нематеријалну и материјалну произишлу из истог штетног догађаја, истицањем приговора доприноса тужиоца у датом одговору на тужбу, тужени се упустио у расправљање о нематеријалној и о материјалној штети чији се узрок настанка везује за исти штетни догађај и одговорност за штету расправља по истим принципима. Код таквог стања ствари, надлежност домаћег суда постоји за суђење о свим захтевима стављеним у поступку у спору о вануговорној одговорности за штету, према одредбама члана 50. и 53. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља. У конкретном случају, ради се о надлежности за суђење у спору због вануговорне одговорности за штету, према члану

44. Закона о парничном поступку, те је предмет враћен првостепеном суду на даље суђење.

Из изнетих разлога, применом члана 415. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић